

REPUBLIKA SLOVENIJA INFORMACIJSKI POOBLAŠČENEC		
Prejeto: 23-04-2013	Sig. znak: 0319	
V vednost:	vredn.:	Priloge:
Šifra zadeve: 090-91/1013/128		

I U 1739/2012-50

ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA
UPRavno sodišče RS, LJUBLJANA

UPRavno sodišče
REPUBLIKE SLOVENIJE

19. 9. 2013
Podpis pristojne
sodne osebe:

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodniki Agata Zavašnik kot predsednica ter mag. Damjan Gantar in dr. Boštjan Zalar kot člana,

ob sodelovanju Katje Papler kot zapisnikarice,

v upravnem sporu tožeče stranke: NOVA LJUBLJANSKA BANKA d.d., Trg republike 2, Ljubljana, ki jo zastopa po pooblastilu uprave [redacted] zoper toženo stranko: REPUBLIKA SLOVENIJA, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, Ljubljana,

zaradi dostopa do informacij javnega značaja,

o tožbi tožeče stranke zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca št. 090-91/2010/115 z dne 26. 10. 2012,

na seji 11. septembra 2013

RAZSODILO:

- I. Tožbi se ugodi in se izpodbijana odločba Informacijskega pooblaščenca št. 090-91/2010/115 z dne 26. 10. 2012 odpravi ter se zadeva vrne toženi stranki v ponovno odločanje.
- II. Tožena stranka je dolžna povrniti tožeči stranki stroške postopka v višini 80,00 EUR v roku 15 dni, do tedaj brez obresti, po poteku tega roka pa z zakonskimi zamudnimi obrestmi.
- III. Zahteva Nove kreditne banke Maribor d. d. za povrnitev stroškov postopka se zavrne.

OBRAZLOŽITEV

1. Tožena stranka je z izpodbijano odločbo delno ugodila pritožbi [redacted] in odločila, da je dolžno Ministrstvo za finance kot prvostopenjski organ [redacted] v roku 31 dni od vročitve odločbe posredovati fotokopije ali v skenirani obliki naslednje dokumente: dvostranske pogodbe o poslovnem sodelovanju, ki so jih sklenile Republika Slovenija, Ministrstvo za finance in Abanka Vipa d.d., Nova kreditna banka Maribor d.d. (v nadaljevanju NKBM d.d.) ter tožeča stranka, skupaj z vsemi konfirmacijami o sklenjenih poslih za depozite in likvidnostne kredite z vsemi zgoraj naštetimi bankami, v obdobju od 1. 2. 2009 do 31. 1. 2010, s tem da je prvostopenjski organ dolžan pri konfirmacijah vsakokrat prekriati imena in priimke oseb, navedenih pri: Banka, podpis. V obrazložitvi odločbe navaja, da je tožnik pri prvostopenjskemu organu posredoval vlogo za dostop do informacij javnega značaja, da je le-ta njegovo zahtevo zavrnil, na kratko povzema potek dotedanjih postopkov in navaja, da je Upravno sodišče RS v sodbi št. I U 1488/2011-95 z dne 18. 4. 2012 zadnjo odločbo tožene stranke odpravilo, naložilo toženi stranki, naj v ponovljenem postopku preveri, ali imajo vse banke v svojih internih aktih informacije, kot jih je zahteval prosilec, označene kot poslovno skrivnost, in šele v primeru, če temu ne bi bilo tako, pride v poštev presoja, ali je zahtevani podatek poslovna skrivnost po drugem odstavku 39. člena Zakona o gospodarskih družbah (v nadaljevanju ZGD-1). Nadalje tožena stranka navaja, da je prosilec dne 15. 10. 2012 na toženo stranko naslovil delni umik pritožbe in pri tem navedel, da vztraja le še pri zahtevi za razkritje podatkov o medsebojnih posojilih med državo ter bankami NLB, NKBM in Abanko. Tožena stranka je iz navedenih razlogov v preostalem delu postopek ustavila in štela, da se prosilčev zahtevek nanaša le še na te tri banke. Nadalje tožena stranka navaja, da je zaradi delnega umika pritožbe prvostopenjski organ pozvala, naj posreduje dvostranske pogodbe, ki se nanašajo na te tri banke.
2. Tožena stranka v nadaljevanju odločbe navaja, da je prvostopenjski organ opozoril, da izročene pogodbe predstavljajo poslovno skrivnost, saj bi z razkritjem teh informacij država poslabšala svoj tržni položaj. Zaupnost podatkov o obrestnih merah ohranja konkurenčnost bank na trgu. Varnost teh informacij je razvidna že iz dejstva, da se pošiljanje listin in obvestil izvaja v obliki elektronskega sporočila z varnim elektronskim podpisom po posebnem zaščitenem programu. Tožena stranka nadalje pojasnjuje, da so bile v postopek pritegnjene vse tri banke. Prvostopenjski organ je torej prošnjo za zahtevane informacije zavrnil iz razloga, ker se je skliceval na poslovno skrivnost in tudi stranski udeleženci so se sklicevali na obstoj te izjeme. Tožena stranka je vpogledala v navedene pogodbe in ugotovila, da dokumenti ne nosijo vidne oznake poslovna skrivnost in prav tako niso vidno označene kot poslovna skrivnost informacije o sklenjenih poslih za depozite in likvidnostne kredite. Prvostopenjski organ sodi v izvršilno vejo oblasti

in kot organ državne uprave ne sodi med gospodarske subjekte po ZGD-1, zato ne more uporabljati inštituta poslovne skrivnosti za dokumente, ki so izdelani v okviru opravljanja njegovih javno pravnih nalog. Vendar pa je prvostopenjski organ zavezan varovati poslovne skrivnosti bank v skladu z drugim odstavkom 40. člena ZGD-1 in je zato tožena stranka presojala, ali so stranski udeleženci izkazali obstoj poslovne skrivnosti, ki jih je tudi prvostopenjski organ kot pogodbeni stranka zavezana varovati. Tožena stranka nadalje navaja, da je NKBM d.d. že v dopisu z dne 20. 9. 2010 odgovorila, da zahtevana informacija predstavlja informacijo, ki jo je mogoče šteti za poslovno skrivnost, saj obsega podatke, ki so občutljivi za njeno poslovanje. Navedena banka je tudi pojasnila, da navedena dokumentacija ne predstavlja porabe javnih sredstev. Zahtevani podatek ni samo poslovna skrivnost, ampak tudi zaupen podatek. Tožeča stranka je v dopisu z dne 20. 9. 2010 navedla, da je banka zahtevane podatke dolžna varovati kot zaupne. V bančni poslovni praksi štejejo vse pogodbene odnose za poslovno skrivnost, kot to izhaja iz Pravilnika o varovanju poslovne skrivnosti, oseb, informacij in premoženja v NLB, ki ga je sprejela uprava banke. Tudi Abanka Vipava d.d. se je sklicevala na svoj Pravilnik o varovanju zaupnih podatkov. Nadalje tožena stranka izraža stališče, da zgolj dejstva, da je družba sprejela akt o varstvu poslovne skrivnosti, ki ga ni posredovala osebam, ki naj bi varovale informacije, ni mogoče razumeti kot seznanjenost teh oseb, da so dolžne kot poslovno skrivnost varovati konkretno določene informacije. Dokumenti, ki jih je prosilec zahteval, niso bili vidno označeni kot poslovna skrivnost. Prav tako prvostopenjski organ ni razpolagal s sklepi oziroma pravilniki o varovanju poslovne skrivnosti, na katerega sta se sklicevali Abanka Vipava d.d. in tožeča stranka. Ti udeleženci nista izkazali, da bi pravilnik ali sklep o varovanju poslovne skrivnosti bil predložen prvostopenjskemu organu. Nista izkazali, da bi prvostopenjski organ ob posredovani informaciji kakorkoli seznanili, da omenjeni podatki za njiju predstavljajo poslovno skrivnost. NKBM d.d. pa se ni niti sklicevala na pravilnik ali sklep o varovanju poslovne skrivnosti, ki bi se nanašal na zahtevane informacije, zaradi česar se nedvomno domneva, da z njim sploh ne razpolaga. Iz navedenih razlogov tožena stranka zaključuje, da zahtevane informacije niso bile varovane v skladu s prvim odstavkom 39. člena ZGD-1. V nadaljevanju tožena stranka pojasnjuje, da banke niso izkazale, da bi jim nastala občutna škoda, če bi bile zahtevane informacije prosto dostopne in da zato ne gre za poslovno skrivnost po določbi drugega odstavka 39. člena ZGD-1.

3. Ne glede na zgoraj navedeno pa tožena stranka poudarja, da tudi v primeru, če bi ugotovili obstoj poslovne skrivnosti, bi bila slednja presežena s tretjim odstavkom 6. člena Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (v nadaljevanju ZDIJZ), saj gre za podatke o porabi javnih sredstev. Ko gre za najem kreditov, gre za porabo javnih sredstev, saj mora država za njih plačati obresti. Da je država lahko vlagala depozite, je morala najeti kredite. V danem primeru ne gre za klasične

depozite, ampak so ti povezani z reševanjem bančnega sistema v Sloveniji oziroma sanacijo bank, kar pa ima veliko širše razsežnosti, zato depoziti v povezavi s krediti pomenijo porabo javnih sredstev. Depoziti države posredno pomenijo porabo javnih sredstev, ker je njihov obstoj povezan z zadolževanjem države v obliki kreditov, ki so dražji kot načrtovani dohodki od depozitov. V nadaljevanju se tožena stranka sklicuje tudi na test interesa javnosti, ki tudi pomeni izjemo od izjem. V danem primeru tožena stranka ni ugotovila obstoja izjeme iz 2. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, zato niti ni zavezana izvajati tehtanja med zavarovano dobrino – poslovno skrivnostjo in interesom javnosti, vendar pa ne glede na navedeno opozarja, da so v danem primeru izražene tudi okoliščine, ki so v prid interesu javnosti.

4. Tožeča stranka v tožbi opozarja na to, da je vložila svoj Pravilnik o varovanju poslovne skrivnosti, oseb, informacij in premoženja v NLB in ta pravilnik je veljal v celotnem obdobju od 1. 2. 2009 do 31. 1. 2010, ko so nastali dokumenti, ki naj bi bili predmet razkritja po izpodbijani odločbi. V obrazložitvi odločbe se tožena stranka ne ukvarja s tem, kaj je določeno v predloženem pravilniku. Sporno naj bi bilo po mnenju tožene stranke to, ali je bil prvostopenjski organ seznanjen z zaupnostjo podatkov. Upravno sodišče je v svoji zadnji sodbi zavzelo jasno stališče, da iz 6. člena ZDIJZ ne izhaja, da bi organ moral razpolagati z aktom, ki določeno informacijo označuje za poslovno skrivnost, ampak zadostuje zgolj to, da je nek podatek opredeljen kot poslovna skrivnost. Že s tem, ko je tožeča stranka s svojim pravilnikom določila podatke, katerih razkritje se zahteva, za poslovno skrivnost, oziroma za zaupne, je izpolnjen pogoj za uveljavitev izjeme iz 6. člena ZDIJZ. Nebistveno je, ali je bil prvostopenjski organ seznanjen z zaupnostjo zahtevanih podatkov že ob njihovem nastanku ali kasneje. Zakon ne določa, da če neka oseba ni seznanjena z zaupnostjo določenega podatka, da zato ta podatek ni zaupen, čeprav je kot tak določen v aktu oziroma sklepu družbe. Okoliščina seznanjenosti z zaupnostjo podatkov ne vpliva na to, ali se lahko uveljavlja izjema iz 6. člena ZDIJZ, saj tako tudi izhaja iz obrazložitve zadnje sodbe upravnega sodišča. Irelevantno je, če dokumenti, ki naj bi se razkrili, niso imeli oznake poslovne skrivnosti, saj iz zadnje sodbe upravnega sodišča izhaja, da zadostuje, da je to določeno s pisnim sklepom, ob smiselni razlagi pa tudi, če je tak podatek določen z internim aktom kot poslovna skrivnost. V sodbi upravnega sodišča je tudi navedeno, da iz določil ZGD-1 ne izhaja, da bi organ moral razpolagati z aktom, ki določeno informacijo opredeljuje kot poslovno skrivnost, ampak zadostuje zgolj to, da je nek podatek opredeljen kot poslovna skrivnost. V konkretnem primeru pa ni sporno, da je prvostopenjski organ vedel, da so zadevni podatki poslovna skrivnost banke, saj to zatrjuje tudi sam. Sicer pa je bil prvostopenjski organ z Pravilnikom o varovanju poslovne skrivnosti seznanjen preko svojih predstavnikov v organih banke, pri čemer je bila v spornem obdobju članica nadzornega sveta tožeče stranke [redacted] in [redacted].

██████████ Obe sta bili zaposleni pri prvostopenjskemu organu in tudi seznanjeni z določili Pravilnika o varovanju poslovne skrivnosti. Volja tožeče stranke in prvostopenjskega organa za varovanje zaupnosti zadevnih podatkov pa izhaja tudi iz konkludentnih dejanj tožeče stranke in prvostopenjskega organa, saj sta ves čas trajanja pogodbenih razmerij izvajali ukrepe za zaščito zaupnosti zadevnih podatkov, kot so uporaba izključno varnih elektronskih poti, uporaba gesel, zaščitenege programa, varnega elektronskega podpisa, omejen dostop oseb, zaposlenih pri tožeči stranki in pri prvostopenjskemu organu do podatkov ter drugih ukrepov. Če bi šlo za nezaupne podatke, potem navedeni ukrepi sploh ne bi bili potrebni. Tožeča stranka pa tudi oporeka navedbam izpodbijane odločbe, kolikor se nanašajo na objektivni pogoj obstoja poslovne skrivnosti po drugem odstavku 39. člena ZGD-1. Z razkritjem zahtevanih podatkov bi tožeči stranki nastala občutna škoda, če bi zanje izvedela nepooblaščen oseba, saj bi bila postavljena v bistveno slabši konkurenčni položaj tako v razmerju do drugih bank kot v razmerju do svojih strank. Z razkritjem zahtevanih podatkov bi se razkrila poslovna politika bank pri oblikovanju njihovih cen za vire in potrebo bank po pridobivanju virov. Avkcije so namreč anonimne, banke sedaj ne vedo, kako se obnašajo ostali udeleženci. Zaradi navedenega bo znova bistveno otežen pogajalski položaj tožeče stranke pri pridobivanju virov financiranja. Nadalje tožeča stranka tudi pojasnjuje, da ni podana izjema iz tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ, ker ne gre za porabo javnih sredstev, saj porabe javnih sredstev ni mogoče enačiti s pojmom razpolaganja. Poraba je zgolj ena od oblik razpolaganja in že iz same jezikovne razlage besede poraba pomeni, da se ta pojem nanaša na trošenje, za porabo gre takrat, ko gre za nek odhodek, ko se javna sredstva za nekaj porabijo, od koder jih država ne dobi več vrnjena, v obravnavanem primeru pa ne gre za trošenje javnih sredstev. Prav tako tudi javni interes glede razkritja ni močnejši od javnega interesa ali interesa drugih oseb za omejitev dostopa do zahtevane informacije. Tožeča stranka predlaga, naj sodišče na podlagi prvega odstavka 65. člena Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju ZUS-1) s sodbo odloči o stvari tako, da predlog ██████████ v celoti zavrne, podrejeno pa, da tožbi ugodi in izpodbijano odločbo odpravi ter zadevo vrne toženi stranki v ponovni postopek. Zahteva tudi povrnitev stroškov postopka, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi.

5. Tožeča stranka je zahtevala tudi izdajo začasne odredbe, kateri je sodišče ugodilo in izvršitev izpodbijane odločbe s sklepom št. I U 1739/2012-18 z dne 28. 11. 2012 odložilo do pravnomočne odločitve v tem upravnem sporu.
6. Tožena stranka v odgovoru na tožbo navaja, da se je tožeča stranka v svoji prijavi udeležbe kot stranski udeleženec v upravnem postopku na splošno sklicevala na obstoj poslovne skrivnosti, kar naj bi izhajalo iz njenega pravilnika. Seznanjenost s poslovno skrivnostjo nedvomno zahteva aktivno ravnanje tistega, ki želi varovati informacije kot poslovno skrivnost. Samo dejstvo obstoja akta o varovanju

poslovne skrivnosti ni dovolj za obstoj subjektivnega kriterija po prvem odstavku 39. člena ZGD-1. Tudi določba Zakona o bankah ne varuje poslovne skrivnosti bank, ampak govori o dolžnosti banke, da kot zaupne varuje podatke strank. Tožeča stranka ni izkazala, da bi prvostopenjski organ kakorkoli seznanila, da zahtevani podatki predstavljajo poslovno skrivnost. Šele v tožbi je navajala imeni dveh članic nadzornega sveta, s čemer naj bi izkazala seznanjenost prvostopenjskega organa s Pravilnikom o varovanju poslovne skrivnosti. Sicer pa se strinja s tem, da so zahtevani podatki v fazi sklepanja poslov predstavljali poslovno skrivnost, vendar pa, ko je posel enkrat že sklenjen, razkritje pogojev oziroma obrestne mere ne more poslabšati konkurenčnega položaja banke. Vsak, ki vstopa v poslovno razmerje z državo, se mora zavedati, da je njegova svoboda pri določitvi podatkov za poslovno skrivnost omejena. Najem kreditov vsekakor pomeni porabo javnih sredstev, saj mora država za njih plačati obresti. Višina obrestne mere pokaže višino porabljenih sredstev. V sanacijo bank se je vključila tudi država, posledice pa so izražene pri kvaliteti življenja državljanov, zato je javnost upravičeno zainteresirana za informacije, kako država razpolaga z denarjem davkoplačevalcev. Razpolaganje države z javnimi sredstvi je vedno v javnem interesu. Tožena stranka predlaga, naj sodišče tožbo zavrne.

7. Sodišče je kot stranke z interesom v postopek pritegnilo Ministrstvo za finance, [REDACTED] NKBM d.d. in Abanko Vipa d.d., pri čemer je na tožbo odgovorila le NKBM d.d. (Ministrstvo za finance pa se je odzvalo le v postopku izdaje začasne odredbe).
8. NKBM d.d. v odgovoru na tožbo in pripravljanih vlogah navaja, da zahtevani podatki predstavljajo poslovno skrivnost. Napačno je stališče, da prvostopenjski organ ni imel obveznosti, da varuje podatke kot poslovno skrivnost, saj se za poslovno skrivnost štejejo tudi podatki, za katere je očitno, da bi nastala občutna škoda, če bi zanje izvedela nepooblaščen oseba. Obveznost varovanja poslovne skrivnosti želi tožena stranka prevaliti le na eno izmed pogodbenih strank dvostranskega pogodbenega razmerja. Za poslovno skrivnost se ne štejejo le dokumenti z oznako poslovna skrivnost oziroma zaupno. Takoj, ko neka oseba ve ali bi glede na naravo podatka morala vedeti, da gre za poslovno skrivnost, je zavezana k varstvu takega podatka. Sicer pa je NKBM d. d. toženo stranko z dopisom z dne 20. 9. 2010 obvestila, da gre v predmetnem primeru za zaupne podatke. Že iz narave zahtevanih podatkov je jasno, da gre za poslovno skrivnost, saj bi razkritje teh podatkov zmanjšalo konkurenčno prednost stranskega intervienta ter vplivalo na njegov položaj na trgu. Sicer pa so se ves čas trajanja pogodbenih razmerij izvajali ukrepi za zaščito zaupnosti podatkov. Če bi šlo za nezaupne podatke, se navedeni ukrepi sploh ne bi izvajali. Zahtevane pogodbe tudi

ne predstavljajo podatkov o porabi javnih sredstev, temveč gre za gospodarjenje v okviru enotnega zakladniškega računa. Stranka z interesom predlaga, naj sodišče izpodbijano odločbo odpravi ter s sodbo odloči, da se predlog prosilca v celoti zavrne, zahteva pa tudi povrnitev stroškov postopka z obrestmi.

9. Tožeča stranka v pripravljalni vlogi z dne 6. 12. 2012 navaja, da ne drži, da bi sodišče v sodbi zapisalo, da morata biti kumulativno izpolnjena dva pogoja za poslovno skrivnost in sicer obstoj akta in seznanjenost tistih, ki so dolžni varovati poslovno skrivnost. Iz sodbe izhaja, da ni potrebno, da bi organ razpolagal z aktom, ki določeno informacijo označuje kot poslovno skrivnost, ampak zadostuje zgolj to, da je nek podatek opredeljen kot poslovna skrivnost. Za samo seznanjenost ni potrebno neko aktivno ravnanje osebe, ki varuje podatke. Tožeča stranka je priložila tudi izjavi o seznanjenosti članic nadzornega sveta tožeče stranke, ki sta zaposleni pri prvostopenjskemu organu, s Pravilnikom o varovanju poslovne skrivnosti. Ne drži trditev tožene stranke, da v primeru, ko je posel enkrat sklenjen, da razkritje obrestne mere ne more poslabšati konkurenčnega položaja banke.
10. K točki I. izreka:
11. Tožba je utemeljena.
12. Upravno sodišče je v obravnavani zadevi enkrat že odločalo in je s sodbo opr. št. I U 1488/2011-95 z dne 18. 4. 2012 odločbo tožene stranke z dne 21. 7. 2011, ki se je tedaj nanašala na iste zahtevane podatke, le da je šlo za 17 bank, odpravilo in vmilo zadevo toženi stranki v ponovno odločanje. V tej sodbi je upravno sodišče tudi zavzelo nekatera stališča glede uporabe materialnega prava, ki se nanašajo na razumevanje pojma poslovne skrivnosti. Sodišče je zavzelo stališče, da iz 6. člena ZDIJZ ne izhaja, da bi moral organ razpolagati z aktom, ki določeno informacijo označuje kot poslovno skrivnost, ampak zadostuje zgolj to, da je nek podatek opredeljen kot poslovna skrivnost. Tudi iz 39. člena ZGD-1 ne izhaja, da bi morale osebe razpolagati s pisnim sklepom o poslovni skrivnosti, ampak zadostuje zgolj to, da so z njim seznanjene. Prav tako pa tudi iz drugega odstavka 40. člena ZGD-1 ne izhaja, da bi moral tisti, ki mora varovati poslovno skrivnost, razpolagati z aktom, ki določen podatek določa kot poslovno skrivnost, ampak je določeno zgolj to, da morajo podatke, ki so poslovna skrivnost družbe, varovati tudi osebe zunaj družbe, če so vedele ali če bi glede na naravo podatka morale vedeti, da je podatek poslovna skrivnost. Sodišče je tudi zavzelo stališče, da iz ZGD-1 ne izhaja, da bi morale biti že na samih podatkih označeno, da je nekaj poslovna skrivnost, ampak zadostuje, da je to določeno s posebnim pisnim sklepom, ob smiselni razlagi pojma sklep pa zadostuje tudi, če je določen podatek z internim aktom označen kot poslovna skrivnost. Sodišče je v tej sodbi tudi izrazilo stališče, da nista podani izjemi iz drugega in tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ, saj pojma porabe ni mogoče

enačiti s pojmom razpolaganja, ker gre za porabo le takrat, ko gre za nek odhodek, ko se javna sredstva za nekaj porabijo, od koder jih država ne dobi več vrnjena, v obravnavanem primeru pa ni šlo za tako trošenje javnih sredstev. Prav tako pa tudi ne gre za podatke, kjer bi bil javni interes glede razkritja močnejši od javnega interesa ali interesa drugih oseb za omejitev dostopa do zahtevane informacije, pri čemer je sodišče tudi pojasnilo, kdaj se šteje, da je javni interes glede razkritja podan. Sodišče je naložilo toženi stranki, da preveri, ali imajo vse banke v internih aktih informacije, kot jih je zahteval prosilec, označene kot poslovno skrivnost in šele v primeru, če temu ne bi bilo tako, pride v poštev presoja, ali je podatek poslovna skrivnost po drugem odstavku 39. člena ZGD-1.

13. Iz upravnega spisa in izpodbijane odločbe je razvidno, da je od izdaje zgoraj citirane sodbe upravnega sodišča pa do izdaje izpodbijane odločbe prosilec umaknil pritožbo glede večine dokumentacije, ki se nanaša na 17 različnih bank in vztraja le še pri tem, da se mu pokažejo podatki, ki se nanašajo na posle med Ministrstvom za finance ter tožečo stranko, NKBM d.d. in Abanko Vipa d.d. Pri tem sodišče ugotavlja, da sta se tako tožeča stranka kot Abanka Vipa d.d. že v prvotnem upravnem postopku sklicevali na interne akte o varovanju poslovne skrivnosti, pri čemer je v 3. členu pravilnika tožeče stranke navedeno, da poslovno skrivnost banke predstavljajo vse informacije, ne glede na obliko zapisov in faze obdelave ter informacijska sredstva, katerih uporaba bi lahko imela za posledico poslabšanje konkurenčnega položaja banke in škodljive posledice za banko, stranke ali bančne delavce, če bi bili dani na voljo nepooblaščenim fizičnim ali pravnim osebam. Prav tako pa je že v prvotnem upravnem postopku Abanka Vipa d.d. navedla, da so po njenem pravilniku o varovanju zaupnih podatkov zaupni podatki vsi podatki, dejstva in okoliščine, za katere je banka izvedela v zvezi z opravljanjem storitev za stranko in pri poslovanju s posamezno stranko. Tako po mnenju sodišča za tožečo stranko kot za Abanko Vipa d.d. nedvomno velja, da imata že v svojih internih aktih označeno, da so tovrstni podatki, kot so zahtevani, poslovna skrivnost, pri čemer skladno s stališči upravnega sodišča iz sodbe opr. št. I U 1488/2011-95 z dne 18. 4. 2012 ni potrebno, da bi prvostopenjski organ s tema dvema aktoma fizično razpolagal, ravno tako pa po stališču iz te sodbe ne gre za izjeme iz tretjega in drugega odstavka 6. člena ZDIJZ. Tožena stranka bo morala v ponovljenem postopku ta stališča upravnega sodišča glede teh dveh subjektov upoštevati. Sodišče kljub navedenemu ni moglo v zadevi odločiti v sporu polne jurisdikcije in samo odločiti o stvari, saj glede stranke z interesom NKBM d.d. še vedno ostaja odprto vprašanje, ali ima tudi ta banka z internim aktom določeno, da so zahtevani podatki poslovna skrivnost. Izpodbijana odločba se namreč nanaša na vse tri banke, zato je moralo sodišče odločbo v celoti odpraviti. Tožena stranka bo morala glede NKBM d.d. v ponovljenem postopku šele ugotavljati, ali ima tudi ta banka v svojih internih aktih informacije, kot jih je zahteval prosilec, označene kot poslovno skrivnost, kot je to sodišče naložilo že z sodbo št. I U 1488/2011-95.

Šele v primeru, če temu ne bilo tako, pride v poštev presoja, ali je podatek poslovna skrivnost po drugem odstavku 39. člena ZGD-1. Torej je sodišče moralo odločbo odpraviti na podlagi 4. točke prvega odstavka 64. člena ZUS-1, pa tudi na podlagi 2. točke prvega odstavka 64. člena ZUS-1, ker dejansko stanje ni bilo popolno ugotovljeno. Ker je sodišče odločbo odpravilo zaradi napačne uporabe materialnega prava in nepopolne ugotovitve dejanskega stanja, se do vseh navedb strank v postopku ni opredeljevalo.

14. Sodišče želi izrecno opozoriti še na četrti odstavek 64. člena ZUS-1, ki med drugim določa, da je pristojni organ vezan na pravno mnenje sodišča glede uporabe materialnega prava.
15. K točki II. izreka:
16. Ker je sodišče tožbi ugodilo in izpodbijani upravni akt odpravilo, pripada tožeči stranki skladno s tretjim odstavkom 25. člena ZUS-1 povračilni znesek povračila stroškov upravnega spora v skladu z 1. točko 3. člena Pravilnika o povrnitvi stroškov tožniku v upravnem sporu, ki določa, da če je bila zadeva rešena na seji in tožnik v postopku ni imel pooblaščenca, ki je odvetnik, se mu priznajo stroški v višini 80,00 EUR.
17. K točki III. izreka:
18. Sodišče ni ugodilo zahtevi stranke z interesom NKBM d.d. za povrnitev stroškov postopka, ker tretji odstavek 25. člena ZUS-1 določa, da se v primeru, če se tožbi ugotovi in izpodbijani upravni akt odpravi ali ugotovi nezakonitost izpodbijanega upravnega akta, tožniku prisodi znesek povračila stroškov, ni pa v tem primeru predvideno, da bi lahko dobili stroške povrnjene tudi ostali udeleženci postopka.

PRAVNI POUK:

Zoper to sodbo pritožba ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Ljubljana, 11. september 2013

Predsednica senata:

Agata Zavašnik, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvirnikom.
Podpis pristojne sodne osebe: